

Много этических, юридических проблем возникает при имплантации зародыша человека. И это не абстрактные проблемы. Они возникают в связи с частными методами исследования, с попытками избавления от наследственных болезней.

Много проблем вызывает «генная инженерия». Это методы, которые позволяют вести борьбу с наследственными заболеваниями, управляя и структурами и процессами в самом генетическом механизме.

Ясно, что вмешательство в наследственность человека охватывает широкий круг проблем. Быстро развивающаяся техника манипулирования генами порождает массу морально-этических проблем. Это ставит вопрос о необходимости общественного контроля над генетическими исследованиями, которые требуют не только высокого профессионализма, но и наличия гуманистической морали в общественном сознании.

Литература

1. Грабовой Г.П. Воскрешение людей и вечная жизнь – отныне наша реальность. СПб., 2002. – 543 с.
2. Лобашев М.Е. Генетика. – Л.: Изд-во Ленинградского ун-та, 1969. – 750 с.
3. Сенсационные результаты научной гималайской экспедиции. Эрнст Мулдашев. От кого мы произошли? «АиФ-Принт», 2000 – 445 с.
4. Образцов П. «Анти Мулдашев». – М.: Яуза, Эксмо, 2004. – 254 с.
5. Фролов И.Т. «Перспективы человека»: Опыт комплексной постановки проблемы, дискуссии, обобщения. – М.: Политиздат, 1979. – 336с.

Ісаєнков О.О., Ісаєнкова Ю.В. (КІП ДонНТУ)

СОЦІАЛЬНО-ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙ В СИСТЕМІ ОСВІТИ

Розглядаються філософські проблеми розвитку інновацій в системі сучасної освіти, дається аналіз реформ народної освіти на початку ХХ століття, освітлюють соціальні причини, що ускладнюють процес реформування

Інновації внутрішньо властиві будь-якій суспільній системі, що розвивається. Освіту можна розглядати як процес. В цьому відношенні інновації в області освіти є віддзеркаленням історично змінних вимог суспільства до особи, що обумовлене необхідністю зміни вмісту і методів освіти відповідно до соціального замовлення. Але освіту також можна розглядати і як соціальний інститут. Соціальні мотиви, що породжують інноваційні процеси у сфері освіти, починаючи з 90-х років минулого століття, істотно змінилися. Це привело до небаченої раніше глибини інновацій, що зачіпають самі основи освіти як особливого соціального інституту.

В даний час колосальна роль відводиться знанням у всіх видах людської діяльності, де зростає значення новаторства, здібності швидко реагувати на зміни, створювати нові технології і замінювати їх новітніми, уникати інформаційної ізоляції. Отже, суспільство «швидкого» розвитку створює потребу в «нових» людях, в «новій» системі освіти, здатній адекватно відповісти на виклик зростаючого прискорення в розвитку всіх сфер суспільного життя. Інноваційні процеси у сфері сучасної освіти є більш менш усвідомлена відповідь на ці соціальні вимоги суспільства.

В області освіти виділяють двох типів інноваційних процесів. Перший тип - інновації, що відбуваються значною мірою стихійно, без точної прив'язки до самої потреби, що їх породжує, або без повноти усвідомлення всієї системи умов, засобів і шляхів здійснення інноваційного процесу. Інновації цього роду не завжди пов'язані з науковою рефлексією, з повнотою наукового обґрунтування, частіше вони відбуваються на емпіричній основі, під впливом ситуативних вимог (наприклад, діяльність вчителів – новаторів, вихователів, батьків і т. д.).

Другий тип нововведень – інновації в системі освіти, що є продуктом цілеспрямованої, науково-культивованої міждисциплінарної діяльності. Продукт такої діяльності називають інноваційним навчанням.

У науковій літературі окрім терміну «інновація» розрізняють поняття «новина» або «новий засіб» (новий метод, методика, технологія і т. п.), а інновація – це процес освоєння цього засобу. Під інноваційним процесом розуміється комплексна діяльність по створенню, освоєнню, використанню і поширенню новин.

Новизна будь-якого засобу відносна як в особовому, так і в тимчасовому плані. Народжуючись у конкретний час, вирішуючи прогресивно завдання конкретного історичного етапу, новина може стати надбанням багатьох, нормою або застаріти, стати гальмом розвитку в пізніший час. Отже, новизна завжди носить конкретно-історичний характер.

У тимчасовому аспекті можна виділити дві сторони впровадження інновацій в нашій країні: 1) у застійні роки (діяльність педагогів-новаторів); 2) у сучасний період розвитку суспільства (поява приватних навчальних закладів, гімназій, ліцеїв і т. д.).

В даний час велика частина інновацій у сфері освіти вирішує швидше завдання удосконалення, модернізації існуючої системи, чим завдання корінної зміни його базових структур. Це доводять дані соціологічних досліджень, а також досвід новаторства педагогів-практиків. Будь-яке новаторство вчителів стає важливим джерелом інновацій в освіті в основному тоді, коли воно зростає в живе, масове явище, не обмежуючись нав'язаними суспільством зразками і рамками.

На перший погляд, рух вчителів-новаторів, що почався в нашій країні в кінці 60-х – початку 70-х років, дійсно стає масовим явищем, що охопило всі сфери освіти. Новаторство вихователів, шкільних вчителів, викладачів вузів дало поштовх до створення Всесоюзної асоціації творчої педагогіки, регіонального центру педагогічного винахідництва і так далі. В той же час, всупереч всім ознакам масового руху, творчі почини педагогів не склали настільки глибокої основи для інноваційних перетворень всієї системи навчання. Не змінився в основному існуючий предметно-центристський підхід до організації вмісту навчання. Не змінилися також і принципи організації навчальних взаємодій вчителя з учнями, всупереч проголошеної новаторами «педагогіки співпраці». Не зникло традиційне відособлення школи від життя, недовіра до школи.

Розвиток інноваційних процесів у сфері освіти тісно пов'язаний з характером і масштабом змін самого суспільства. Так, Б. Саймон явно показує на прикладі Англії, що доки не дозріли соціальні умови, на що було потрібно немало часу, не була усвідомлена в суспільстві і необхідність введення обов'язкової освіти – створення єдиної загальноосвітньої школи.

Цікава в цьому відношенні доля реформ народної освіти в Росії і педагогічного новаторства на початку 20 століття. Аналіз архівних документів за період підготовки реформ, що зайняв десятиліття до початку першої світової війни і за період власне післяреформений, – з 1915 по 1917 р., розкрив вражаючу картину стрімкого процесу розвитку народної освіти. Цей стрибок відбився як відносно числа шкіл, що знов відкривалися в даний період, училищ, семінарій, університетів, так і відносно способів викладання. У Росії йшли демократичні процеси, прискорені царським маніфестом 17 жовтня 1905 р., що проголосив свободу слова, друку, суспільних зборів.

Всі соціальні партії Росії після крупної поразки у війні з Японією виражали незадоволеність політикою в народній освіті і пов'язували майбутнє країни із зміною стану освіти. Особливістю новаторського руху була участь в нім не лише вчителів, але і всієї країни. Освіта передреволюційної Росії експериментувала з десятками національних програм розвитку народних шкіл, перебудовувала навчання в початковій школі, зближувала сім'ю і школу, винайшла батьківські комітети і багато що іншого.

Чому новатори і реформатори російської освіти за дуже короткий термін (менше двох років) змогли настільки глибоко змінити систему освіти країни? Швидше за все тому, що основу інноваційних процесів склала як перебудова стосунків школи і суспільства, так і включення інститутів освіти в рішення завдань соціально-економічного перевлаштування суспільства. І тому масштаб інновацій в освіті сьогодні стримується перш за все через відсутність єдності між школою і суспільством. Самі перетворення обмежуються технологічною стороною навчання, не міняючи стосунків між особою і суспільством.

Це ще раз доводить, наскільки сильна соціальна залежність розвитку інноваційних процесів в освіті від системи суспільства.

Література:

1. *Огурцов А. Наука и философия науки в современном обществе // Выси. образование в России. – 2008. - № 5. - С.150-163.*
2. *Пригожин А.И. Нововведения: стимулы и препятствия. - М.: Политиздат, 1989.*

3. Рябов Л.П. *Инновационные процессы в системах высшего образования // Образовательная политика. – 2006. - № 7. - С. 41-47.*
4. Саймон Б. *Общество и образование / пер. с англ. - М.: Прогресс, 1989. - С. 138-152.*
5. Хомерики О.Г. *Развитие школы как инновационный процесс / Хомерики О.Г., Поташиник М.М., Лоренсов А.В.. - М.: Новая школа, 1994.*
1. Цирульников А. *Новаторы из 1915-го // Знание – сила. – 1991. - № 2. - С. 52-55.*

Перминов А. В. (КГЛ «Надежда»)

К ВОПРОСУ О ГАРМОНИЗАЦИИ ВЗАИМООТНОШЕНИЙ МЕЖДУ ШКОЛОЙ И ВУЗОМ В КОНТЕКСТЕ БОЛОНСКОГО ПРОЦЕССА

Одним из наиболее актуальных вызовов для всего человечества в XXI веке становится качество образования и образовательных услуг в целом. Важная роль в этом процессе принадлежит новым европейским стандартам в сфере образования и науки, именуемым как Болонский процесс. Новая парадигма образования, основанная на реалиях динамично развивающегося как европейского, так и мирового сообщества, учитывает не только глобальные изменения в экономике, но и невероятный скачок в развитии информационных технологий, что привело к созданию нового глобального информационного пространства. Министерство образования и науки Украины предпринимает определенные усилия в плане интеграции в Болонский процесс.

Автор предпринял попытку проанализировать соответствие ряда параметров развития общеобразовательных учебных заведений и их соответствие требованиям высшей школы в свете приближения к вышеупомянутым евростандартам.

Логика развития процесса подсказывает необходимость его гармонизации на всех этапах, однако практика не дает должного подтверждения. Так, в Верховной Раде Украины зарегистрирован законопроект